

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Hindamatu

Teine raamat

Sherryl Woods
Priceless
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2004 by Sherryl Woods
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

Bo6325717
ISBN 978-9949-82-091-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

TEGELASTE NIMEKIRI

Mack Carlton – temal on kõik nõksud selged... nii jalgpalliplatsil kui ka sellest väljaspool. Ta tegeles tõsiselt pallimänguga, kuni vigastus sundis teda sellest kõrvale jääma. Praegu istub ta omanikuloozis, kaaslaseks enamasti mõni imekaunis naine, ega suhtu peaaegu millessegi tõsiselt. Tal oleks ammu aeg tagasi maa peale tulla.

Beth Browning – lasteonkoloogina puutub ta iga päev kokku võitlusega elu ja surma peale. Tal ei jätku kannatlikkust selliste kergemeelsuste jaoks nagu jalgpall või täiskasvanud mehed, kes elavad mängude nimel. Beth on Macki-taolisele mehele vägagi võrdne vastane, aga saatus on seadnud nii, et neis pole midagi sarnast.

Destiny Carlton – Macki tädi teab paremini kui keegi muu, et elu võib võtta traagilise pöörde, ja usub siiralt vajadusse elu täiel rinnal nautida. Destiny on veendunud, et tema kallis vennapoeg Mack mõistab kõiki jalgpallireegleid, kuid on elukoolis täielik algaja. Destiny ei usu, et Mack suudab võitu saavutada, enne kui on südame kaotanud.

Üks lõbujanune mees, üks paljukannatanud naine ja Destiny puudutus. Täistabamus!

I

WASHINGTONI LINNA AJALOO väledaim jalgpallur Mack Carlton oli juba ligi kuu aega oma tädi Destinyt vältinud. Ent paraku oli Destiny kiirem ja kavalam kui enamik kaitsemängijaid, kellega Mack oli eales kokku puutunud. Ta oli ka märksa rohkem motiveeritud. Oli kõigest aja küsimus, millal tädi Macki kätte saab.

Pärast seda, kui Destiny oli mõne nädala eest tema vanema venna Richardi abiellu sokutanud, võttis ta järgmisena Macki sihikule ega vaevunud seda varjamagi. Macki juurde vooris lakkamatult naisi. Mitte et selles olnuks tema jaoks midagi uut – teda saatis ju kõva seelikuküti maine –, aga ükski neist naistest polnud tema tüüp. Tädi saadetud naistele oli „tõsine suhe“ ja „õnnelik lõpp“ otsaette kirjutatud. Mack ei harrastanud tõsiseid suhteid. Ega püsisuhteid. Ja Destiny pidanuks seda ometi teadma.

Macki põhjused tunnete vältimiseks erinesid vanema venna omadest, kes oli peljanud armastada ja kaotada. Mack eelistas mõelda, et tema püsimatu

loomus tuleneb soovist tunda paljusid naisi, mitte hirmust saada maha jäetud. Milleks piirduda ühe kindla roaga, kui saadaval on terve rikkalik menüü? Tõsi, Macki vanemate hukkumine Blue Ridge'i mäestikus väikelennukiga juhtunud õnnetuses, kui ta oli vaevalt kümneaastane, oli teda kahtlemata mõjutanud, kuid erinevalt Richardist ei saatnud trauma mõju teda täiskasvanuikka.

Destiny ja Richard seda mõistagi ei uskunud. Pargana pihta, isegi Macki noorem vend Ben arvas, et nad on kõik lennuõnnetuse tõttu emotsionaalselt puntras, kuid Mack oli eriarvamusel, vähemalt iseenda suhtes. Talle lihtsalt meeldisid naised. Ta hindas nende mõistust ja taipu.

Hea küll, see oli poliitiliselt korrektne selgitus, möönis ta, ehkki keegi ei osanud tema isiklikke ja liigagi isaseid mõtteid lugeda. Tegelikult meeldis talle naisi eelkõige kaisutada – neil oli pehme ihu ja nad reageerisid kirglikult. Kuigi ta nautis elavaid jutuajamisi nagu iga teinegi mees, oli tema tõeliseks kireks seks ja sellega kaasnev lähedustunne, kui tahes põgus ja petlik see ka polnud.

Ei, ta polnud seksisõltlane, linade vahel sahistamine mõjus igale mehele elluäratavalt. Võib-olla selles ongi asi, taipas ta ootamatult. Võib-olla armastas ta seksi juures eelkõige tunnet, et on elus – pärast seda, kui oli väga noores eas teada saanud, et elu on lühike ja surm lõplik. Ehk oli tal lennuõnnetusest ikkagi emotsionaalseid arme jäänud.

Ta juurdles parajasti oma äsjase avastuse suuruse üle, kui Destiny hõljus meeskonna peakorterrisse tema kabinetti, kus Mack tegutses praegu selle jalgpallimeeskonna osanikuna, kus oli kunagi ise mänginud. Tädi ootamatu ilmumine sellesse üdini mehelikku kantsi ehmatas Macki niivõrd, et ta lasi toolijalgadel mürtsuga vastu maad vajuda ja imestas, et istumisalune katki ei läinud.

„Sa väldid mind viimasel ajal,“ nentis Destiny leebelt ja võttis istet teisel pool lauda, seljas helesinine kostüüm, mis ühtis tema silmavärviga.

Nagu alati jäi temast mulje, justkui oleks ta äsja ilusalongist välja astunud, erinevalt aastatest, mil ta Lõuna-Prantsusmaal maalimisega tegeles. Seda oli näha mitmetelt vanematelt piltidelt, kus ta oli pigem räsitud ja pööraselt eksootilise välimusega. Mack nuputas vahel, kas tädi igatseb seda aega ja elu, millest oli loobunud, et tulla pärast lennuõnnetust Virginiasse tema ja ta vendade eest hoolitsema.

Lapsena polnud Mack sõandanud talt küsida, sest pelgas, et kui ta tuletab Destinyle meelde, mille too on ohverdanud, võib tädi Euroopasse endise elu juurde naasta. Ent vanemaks saades oli Mack hakanud tädi kohalolu – ja leplikkust – endastmõistetavalt võtma.

Praegu kostitas ta Destinyt jaheda vankumatu pilguga ega suvatsenud välja näidata, et tädi külastäik teda mingilgi moel ehmatas. Destinyle oli

parem üldse mitte mingisuguseid nõrkusi ilmutada. „Ära kujuta ette,“ kohmas ta ilmetult.

Destiny kõkutas naerda. „Oli see sinu selg, mida ma nägin eile õhtul Richardi ja Melanie kodu tagaksest välja lipsamas? Olen näinud seda nii paljudes jalgpallirüselustes, et ei saa eksida.“

Pagan! Mack oli arvanud, et pääses puhtalt. Muidugi oli ka võimalik, et vend oli ta sisse rääkinud. Richardi meelest nautis Mack liigagi palju Destiny edukat plaani Richard Melanie käte vahele kavalada. Seega polnud välistatud, et vend korraldas väikese kättemaksu, veendumaks, et Macki tabab samasugune saatus.

„Kas sa nägid mind päriselt või andis Richard mu välja?“ uuris Mack kahtlustavalt. „Ma tean, et ta tahab mind sinu püüsesse kukutada, nagu tema endaga juhtus.“

„Sinu vend ei ole lobamokk,“ kinnitas Destiny. „Ja mul on ideaalne nägemine.“ Ta takseeris vennapoega hindava pilguga. „Mida sa kardad, Mack?“

„Usun, et me mõlemad teame sellele küsimusele vastust. Kahtlustan, et just sel põhjusel oledki mu kontorisse tulnud. Missugune salakaval plaan sul varuks on, Destiny? Enne kui sa vastad, teeme ühe asja selgeks – minu eraelu ei puutu sinusse. Saan sellega ise hakkama.“

Destiny pööritas silmi. „Jah, olen kõigilt linna kõmuveergudelt lugenud, kui hästi sa hakkama saad. See on inetu, Mack. Sa ei pruugi olla Carlton

Industriesega otseselt seotud, aga ka perekonnal on ühiskonnas oma roll. Sa ei tohi seda unustada, seda enam, et Richard astub lähapäevil poliitikasse.“

Auväärse perekonna trump oli Mackile tuttav. Ta imestas, et tädi jälle seda taktikat kasutas, sest minevikus polnud sellest erilist tolku olnud. „Enamik inimesi on võimelised mind mu vennast eristama. Ja pealegi olen ma täiskasvanu,“ rõhutas Mack sõnades, mida oli ka minevikus korduvalt kasutanud. „Sama kehtib naiste kohta, kellega kohtamas käin. Hundid söönud, lambad terved.“

„Ja sa oled säärase eluga rahul?“ küsis Destiny ilmse umbusklikkusega.

„Muidugi,“ kinnitas Mack. „Parem ei saakski olla.“

Tädi noogutas aeglaselt. „Nojah, sel juhul on minu poolt kõik. Sa tead, et sinu õnn on mulle kõige olulisem. Sinu ja su venna oma.“

Mack vahtis tädi vidukil silmadega. Vaevalt too nii kergesti alla annab. Destiny oli täiesti võimetu alistuma, enne kui on vähemalt korra lahingusse astunud. Kui teda olnuks lihtne heidutada, siis poleks Richard praeguseks abielus olnud. Mack pidi seda meeles pidama.

„Me oleme tänulikud, et sa meid armastad,“ sõnas ta ettevaatlikult. „Ja mul on hea meel, et sa lubad mul ise kohtingukaaslasina valida. See on minu jaoks suur kergendus.“

Tädi varjas muiet. „Jah, kindlasti on, sest naine, kellega *mina* sind vaimusilmas koos näen, ei ole

vaimselt ega emotsionaalselt nii kergemeelne kui sinu valitud isendid.“

Mack ignoreeris solvangut oma naistemaitse aadressil. Ta oli seda ennegi kuulnud. „Saan ma sind veel kuidagi aidata, kui sa juba siin oled?“ küsis ta viisakalt. „Kas vajad meeskonna suveniire oma heategevusoksjonite tarvis?“

„Tegelikult mitte. Tahtsin lihtsalt läbi astuda ja üle pika aja sinuga lobiseda,“ vastas Destiny surmtõsiselt. „Kas tuled varsti õhtusöögile?“

„Nüüd, kui tean, et oled loobunud mu eraelus tuhnimisest, võin tulla,“ lubas Mack, kes otsustas tädile võimaluse anda. „Kas pühapäeval tulevad kõik õhtusöögile?“

„Muidugi.“

„Sel juhul tulen mina ka,“ teatas Mack. Suurem seltskond pakkus talle teatavat turvatunnet juhuks, kui Destiny peaks enne pühapäeva meelt muutma.

Tädi tõusis. „Lähen nüüd minema.“

Mack saatis ta mööda koridori lifti juurde ja märkas taas imestusega, kui väike Destiny on. Tädi ulatus talle vaevalt õlani. Destiny oli alati käitunud nagu üüratu loodusjõud, mis sunnib endaga arvestama, nii et võinuks arvata, et ta on suurt kasvu naine. Aga samas oli Mack sada kaheksakümmend viis sentimeetrit pikk, nii et tõenäoliselt oli Destiny lihtsalt keskmist kasvu. Kui lisada võrrandile tema elujõuline isiksus, siis oli Washingtoni mõjuvõimsate naiste seas Destinyle vähe väärilisi vastaseid.

Enne lifti sisenemist kinkis tädi Mackile äärmiselt võluva naeratuse, sellise, millega pahaaimamatute tegevdirektorite käest suuri summasid välja meelitatakse. See naeratus lülitas Macki uuesti kaitse-režiimile.

„Oi, kullake, oleksin peaaegu unustanud,“ ütles tädi, torkas käe kotti ja õngitses välja kaunile lillilisele paberile kirjutatud kirjakese. „Kas saaksid pärastlõunal haiglast läbi astuda? Rääkisin kellegi doktor Browningiga, kes mainis, et onkoloogiaosakonnas on üks noor patsient, kelle väljavaated on väga kehvad. See poiss on sinu suur fänn ja arst usub, et sinu külaskäik võib tema tuju tõsta.“

Mack kuulis peas häirekella, ent võttis sedeli siiski vastu. Mis Destinyl ka plaanis polnud, sellisele palvele polnud võimalik kurdiks jääda. Ja tädi teadis seda. Ta oli oma vennapoegadesse korraliku annuse kohusetunnet süstinud. Mack kui jalgpallikuulsus oli harjunud igapäevaelus säärasele palvetele vastu tulema.

Ta heitis pilgu käekellale. „Mul on paari tunni pärast ärikoosolek, aga teel sinna võin haiglast läbi põigata.“

„Aitäh, kullake. Teadsin, et saan sinule loota. Ütlesin doktor Browningile, et astud läbi ja et eelmised kutsed läksid ilmselt kaduma.“

Mackil läks seest õõnsaks. „Neid kutseid oli veel?“

„Minu teada lausa mitu. See oli viimane õlekõrs.“